

розвитку споживчого сектору підвищення якості обслуговування населення за рахунок розширення можливостей торгових мереж та локальноорієнтованих торгових операторів.

Таким чином, за результатами дослідження, ми систематизували комплекс підходів для вивчення інфраструктури роздрібно́ї торгівлі та виявили комплексні характеристики процесу інфраструктурного розвитку роздрібно́ї торгівлі в регіоні.

Формування розвинених регіональних ринків споживчих товарів та послуг – досить складний та тривалий процес, що включає структурні зміни у виробництві, обігу та споживанні товарів. Тому в кожному регіоні має бути розроблена довгострокова концепція розвитку регіонального споживчого ринку, що включає кілька етапів з можливими альтернативними сценаріями та варіантами розвитку, вибір яких визначатиметься конкретними соціально-економічними умовами, тобто інваріантністю векторів розвитку регіону.

Інформаційні джерела:

1. Бугріменко Р.М. Методологія дослідження інфраструктури роздрібно́ї торгівлі в регіоні. Розвиток економічних методів управління національною економікою та економікою підприємства. 2013. Вип. 274, т. XIV. С. 36–46.

2. Гросул В.А. Конкурентоспроможність торговельного підприємства: сутність та критерії оцінки. Вісник ЖДТУ. Економічні науки. 2010. Вип. 3(53). С. 239–241.

УДК 338.2:004

О.В. Бухало, канд. екон. наук, доц. (*ДБТУ, Харків*)

ЦИФРОВІЗАЦІЯ ПРОЦЕСУ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

Вирішення проблеми підвищення якості процесу стратегічного управління в нашій державі є надзвичайно актуальним. Особливої актуальності цей процес набуває з розвитком цифрових технологій в усіх галузях економіки.

Проблеми стратегічного управління досліджує широке коло науковців, але аналіз останніх публікацій свідчить про те, що їх зусилля зосереджується, як правило, на теоретично-методологічних питаннях стратегування, при цьому недостатньо уваги приділяється питанням щодо використання сучасних цифрових технологій.

Слід відмітити, що в Україні проведено окремі дослідження стосовно «науково-експертних платформ стратегування планування соціально-економічним розвитком країни, макрорегіону, області, міста, району та об'єднаних територіальних громад [1, с. 88-89. 92].

Питання обґрунтування цифровізації процесу стратегічного управління в Україні найбільш вдало подано вченими Інституту економіки промисловості НАН України. Їх зусилля зосереджуються на необхідності створення національної цифрової платформи стратегування (НЦПС). Не можна не погодитись з визначеними ціми науковцями основних проблем процесу стратегічного управління, а саме: неузгодженість стратегій між собою; неузгодженість стратегій та бюджетів; відсутність мотивації та відповідальності за реалізацію стратегій; негнучкість стратегій при виникненні «чорних лебедів»; низька культура стратегування [2, с. 216]. Для вирішення цих проблем необхідно доопрацювання Закону України «Про державне стратегічне планування» та організаційно-технологічне забезпечення цього процесу. Тому запропонована авторами статті НЦПС: має стати інструментом такого забезпечення. Викликає задоволення обґрунтування авторами створення відповідних блоків НЦПС, а саме:

- 1) Розробка стратегічних документів;
- 2) Виконання стратегічних документів;
- 3) Моніторинг виконання стратегічних документів.

Досвід свідчить, що до вказаних блоків було б доцільно надати блок щодо корегування стратегії за аналізом результатів моніторингу.

Коло користувачів НЦПС слід значно розширити, а саме залучивши до нього окрім громадян, органів державної влади, громадських організацій, органів місцевого самоврядування ще й міжнародні бізнесові структури, які зацікавлені як у розвитку самих регіонів, так і держави в цілому, передбачивши пільгові умови вкладення їх власних капіталів. Безперечно, всі перелічені групи, досить узагальнені та містять у собі низку підгруп, до яких можна додавати ті, що з'являються у процесі стратегування [2 с. 217].

Аналізуючи етапи розробки регіональних стратегій розвитку слід відмітити, що кожний регіон розробляє її окремо від інших не витримуючи термінів розробки. Це негативно впливає на кінцеві результати стратегування. Тому узгодження регіональних стратегій, в тому числі і їх термінів, має відбуватися ще на стадії розробки. До того ж необхідно узгодження кожної регіональної стратегії із змістом інших діючих стратегій.

Державна стратегія регіонального розвитку на період до 2027 року була розроблена, але війна внесла свої корективи і

необхідно починати все з початку, залишивши лише механізми підходу. Для того, щоб регіони створювали свої стратегії їм все ж таки прийдеться довести загальні показники розвитку з врахуванням регіональних можливостей, а що стосується особливостей регіонів, то розробку відповідних напрямів залишити за ними, але у розумних межах забезпечити фінансовими можливостями з боку держави. Це не повинно бути поверненням до планово-адміністративної системи, бо деталізація тут не припустима.

Що стосується можливостей використання власних ресурсів, а також міжнародної допомоги, то це прерогатива самих регіонів.

В методичному плані, на наш погляд, слід використовувати детально розроблений та обґрунтований підхід створення НЦПС, безумовно з подальшим його удосконаленням [3, с. 98-108].

Інформаційні джерела:

1. Ляшенко В.І., Петрова І.П. Стратегування в системі державного управління: виклики сьогодення та науковоекспертні платформи. Вісник економічної науки України. 2020. № 1 (38). С. 86-96. doi: [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.1\(38\).86-96](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.1(38).86-96).

2. Вишневський О.С. Національна цифрова платформа стратегування: користувачі, блоки, архітектура. Економічний вісник Донбасу № 2(60), 2020. С. 216-224.

3. Вишневський О.С. Загальна теорія стратегування: від парадигми до практики використання. Київ: НАН України, Ін-т економіки пром-сті, 2018. 156 с.

УДК: 330.1

Н.В. Вернігорова, здоб. ОС PhD (ДУ «ІРЕЕД НАН України», Одеса)

АКТУАЛЬНІ ФАКТОРИ ВПЛИВУ В СИСТЕМІ БЛАГОУСТРОЮ ПАРКІВ ТА ЇХ СТАЛИЙ РОЗВИТОК

Виникненню міських парків загальносуспільного призначення посприяли буржуазна революція та посилення процесів урбанізації (кінець XVIII та XIX ст.). Починаючи з середини XIX ст. парк перейшов з категорії витвору мистецтво до елемента громадського простору. Його інфраструктура у процесі еволюції набувала практичності, а використання екосистемних послуг стало більш вибіркоким та різноманітним. Тобто до середини XIX століття у парках було обмежене для широких мас населення споживання саме культурних екосистемних послуг. Підтримуючі та регулюючі